

Särskilt yttrande angående beslut om obehörighet att utöva kyrkans vigningstjänst

Efter vad som framkommit i ärendet och mot bakgrund av 31 kap 12 § och 17 kap 17 § kyrkooordningen samt Svenska kyrkans överklagandenämnds beslut 2005-11-25 nr 50/05, saknar domkapitlet utrymme för annan åtgärd än att förklara Jan-Erik Appell obehörig att utöva kyrkans vigningstjänst.

Icke desto mindre anser vi beslutet problematiskt. Appell synes inte ha intagit sin ståndpunkt genom förakt för Svenska kyrkans tro, bekännelse och lära utan istället på grund av uppgivenhet. Svenska kyrkans regelverk och tolkningsdiskussionen kring den, ger inget utrymme för en pastoral omsorg gentemot präster, diakoner och lekfolk som i fundamentala teologiska frågor har en annorlunda, men "inomkyrklig", uppfattning än majoriteten. Appell anmäldes till domkapitlet av en anonym person. Om det finns fler präster i Svenska kyrkan som i likhet med Appell lett gudstjänster inom Missionsprovinsen, ligger det i så fall i domkapitlets tillsynsansvar att söka dem eller att invänta eventuella anmälningar? Och hur bör man bedöma frågan om en präst leder en gudstjänst inom en frikyrka som tillhör Sveriges Kristna Råd? Eftersom ett domkapitel handlägger reella och inte hypotetiska ärenden är konkreta svar omöjliga. Men sättet på vilket tillsynsansvaret tillämpas är kapitlets eget beslut.

Svenska kyrkan har i flera hundra år haft en tolerant inställning, trots konventikelplakatet 1726-1858, att inom sig rymma väckelserörelser och organisationer med egna gudstjänster som till en början inte sällan leddes av präster. När flera väckelserörelser blev frikyrkor "stannade" en, EFS, inom Svenska kyrkan. På många platser hade EFS egna pastorer och egen sakramentsförvaltning. Istället för uteslutning ledde samtal till att pastorer inom EFS blev prästvigda i Svenska kyrkan. Vi menar att "kyrkans tro, bekännelse och lära" liksom "kyrkans lag och ordning" tidigare, och tydligare än idag, har tolkats utifrån Augsburgska bekännelsens artikel VII "för kyrkans sanna enhet är det nog att vara ense i fråga om evangelii lära och förvaltningen av sakramenten. Och det är icke nödvändigt, att nedärvda människobud eller religiösa bruk eller yttre av människor föreskrivna former för gudsdyrkan överallt äro lika".

Med kunskap om 1800- och 1900-talets kyrkohistoria, med erfarenhet av ekumeniskt arbete och med en framtid där kyrkans utrymme i samhället krymper, borde Svenska kyrkan djupare reflektera över sin praxis i denna fråga.

Håkan E Wilhelmsson, domprost

Per Kristiansson, prästerlig ledamot